

Sygn. akt XII Ga 240/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie XII Wydział Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Beata Kozłowska

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera (spr.)

Sędzia: SO Jacek Hanszke

Protokolant: sekr.sądowy Rafał Czopek

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2018 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę powodową

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 31 stycznia 2017 r. sygn. akt V GC 660/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych).

SSO Jacek Hanszke SSO Beata Kozłowska SSO Bożena Cincio – Podbiera

Sygn. akt XII Ga 240/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) sp. z o.o. w T. domagała się zasądzenia od (...) sp. z o.o. w T. kwoty 22739,75 zł z odsetkami ustawowymi tytułem zwrotu nienależnego świadczenia. Wskazała, iż we wrześniu 2015 roku doszło do awarii studzienki wodomierzowej, z której woda doprowadzana jest do budynku strony powodowej, w postaci wycieku wody przy drugim zaworze za wodomierzem. Ponieważ studzienka położona jest na działce stanowiącej własność strony pozwanej i właścicielem sieci i przyłącza pozostaje pozwana spółka awaria została usunięta przez (...). Okazało się przy tym, iż instalacja za drugim zaworem jest skorodowana i w przypadku wymiany instalacja ta może ulec uszkodzeniu, co też się stało. Ostatecznie awarię usunięto przez założenie opaski naprawczej na uszkodzony fragment rury, położonej w studziencie wodomierzowej na nieruchomości strony pozwanej. Za skutki awarii została w pełni obciążona strona powodowa, na którą nałożono obowiązek zapłaty za zużycie /wypływ/ wody, którego rozmiar wielokrotnie przekraczał średniomiesięcznie zużycie wody przez spółkę. Po korektach faktur dokonanych przez stronę pozwaną w wyniku rozpoznania reklamacji powodowej spółki, powódka ostatecznie dokonała zapłaty w faktury

nr 04/70408/2015 ponieważ strona pozwana zagroziła odcięciem dostaw wody. Strona powodowa wywiodła, iż świadczenie w wysokości objętej pozwem było nienależne albowiem nie odpowiada za awarię, zwłaszcza że łącząca strony umowa nr 26/48/09534 odsyła w treści § 14 w sprawach w niej nie uregulowanych do ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków oraz regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy M. T. i nie precyzuje czyją własność stanowi przyłączy wodociągowe. W efekcie zastosowanie winny znaleźć przepis § 4 ust. 3 regulaminu, zgodnie z którym instalacja wewnętrzna odbiorcy zaczyna się za zaworem umiejscowionym za wodomierzem głównym. Zgodnie zaś z treścią art. 5 ust 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę przedsiębiorstwo wodociągowe na obowiązek zapewnić zdolność posiadanych urządzeń wodociągowych do realizacji dostaw wody. Wg zapisów § 7 ust. 1 pkt 2 regulaminu na odbiorcy usług ciąży obowiązek zapewnienia szczelności przyłącza wodociągowego stanowiącego własność odbiorcy i jego wewnętrznej instalacji wodociągowej. Strona powodowa natomiast nie była właścicielem przyłącza, ani jego posiadaczem skoro przyłączy znajdowało się na nieruchomości strony pozwanej, do której powódka nie miała swobodnego dostępu i nie władała nim w żadnym zakresie. Natomiast w umowie wiążącej strony nie przesądzono kwestii własności i tytułu prawnego do władania przyłączami. Zdaniem strony powodowej przyłączy wodociągowe było rzeczą ruchomą w rozumieniu art. 49 k.c. i jego stan prawny winien być ustalany na gruncie regulacji kodeksu cywilnego. Dodatkowo, to strona pozwana wykonała na własny koszt wymiany uszkodzonego zaworu za wodomierzem głównym zatem na niej winna spoczywać odpowiedzialność za skutki awarii.

W sprzeciwie od wydanego sprawie nakazu zapłaty strona pozwana domagała się oddalenia powództwa, wskazując, iż jej obowiązek w zakresie utrzymywania urządzeń zaopatrzenia wodę obejmował przyłączy wodociągowe czyli odcinek stanowiący połączenie wodociągowe do zaworu głównego za wodomierzem głównym. W tym przypadku był to odcinek między siecią wodociągową i studnią wodomierzową, w której umieszczony został wodomierz dla potrzeb strony powodowej z zaworem stanowiącym zakończenie przyłącza wodociągowego. To co znajdowało się poza zaworem stanowiło wewnętrzną instalacją wodociągową odbiorcy wybudowaną dla jego potrzeb. Instalacja ta przebiegała prawie w całości na nieruchomości strony powodowej wobec czego od strony odbiorcy do zaworu wszystkie elementy pozostawały instalacją wewnętrzną, której utrzymanie należało do obowiązków odbiorcy usług i odcinek ten nie był przyłączem wodociągowym. Strona pozwana podniosła, że w studni wodomierzowej znajdowała się skorodowana instalacja wewnętrzna powódki jako właściciela, za drugim zaworem za wodomierzem oraz istniejący wyciek wody z tej części instalacji, który występował pomimo wymiany zaworu. Okoliczności wskazywały na to, że na dalszym odcinku wewnętrznej instalacji wodociągowej należącej do strony powodowej poza zaworem na wodomierzu i dalej poza studnią istniały lub musiał istnieć wyciek bowiem instalacja ta była stara i jej stan mógł powodować przecieki na jej całym, długim przebiegu od zaworu do budynku. Podała także, że nie czyniła stronie powodowej żadnych przeszkód w dokonywaniu wymaganych czynności dla zachowania dobrego stanu instalacji w ramach należytej staranności właściciela. Zarzut braku dostępu do studni wodomierzowej i odcinka instalacji położonego na działce strony pozwanej uznawała za gołosłowny ponieważ to powódka dokonała przyłączenia do sieci wodociągowej w taki sposób czyli poprzez studnię usytuowaną na działce należącej do (...). Okoliczność ta jednak nie zwalniała strony powodowej od ciężących na niej jako właściciela instalacji obowiązków, a to zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę, wedle której za realizację budowy i przyłącza studni wodomierzowej odpowiada odbiorca usług.

Sąd Rejonowy wskazał, że stan faktyczny sprawy w przeważającej części był bezsporny.

Zgodnie z umową stron z dnia 19 maja 2010 roku nr (...) o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków strona pozwana zobowiązała się do usuwania awarii urządzeń będących w jej zarządzie. Umowa nie określała, która ze stron pozostawała właścicielem przyłącza wodociągowego oraz przyłącza kanalizacyjnego- § 3 ust. 1. Natomiast zgodnie z § 7 ust. 4 umowy usługobiorca obowiązany był do wydzielenia i utrzymywania we właściwym stanie technicznym pomieszczenia lub studzienki wodomierzowej, w której zainstalowany został wodomierz oraz do zabezpieczenia wodomierza wraz z zaworem głównym przed możliwością uszkodzenia mechanicznego, czy termicznego- § 7 ust. 5 umowy. Sprawy nie uregulowane umową podlegały reżimowi ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, przepisami ustawy prawo wodne oraz zapisom regulaminu dostarczania wody i odprowadzanie ścieków na terenie Gminy. Studnia wodomierzowa znajdowała się na terenie

ogrodzonym i aby do niej dojść należało opuścić teren strony powodowej i wejść przez bramę w ogrodzeniu na teren pozwanych (...). Awarię zgłosiła strona powodowa w dniu 7 września 2015 roku po ustaleniu przez jej pracownika, który udał się na nieruchomość strony pozwanej, że w studzience znajduje się woda. Ponieważ dno przepuszczało wodę wypływającą z instalacji, nie doszło do wypływu do góry ze studzienki. Wstęp na nieruchomość strony pozwanej umożliwili pracownicy (...), którzy ustalili, że woda przeciekała na zaworze za wodomierzem umiejscowionym na instalacji doprowadzającej wodę do nieruchomości strony powodowej. Miała zatem miejsce nieszczelność zaworu za wodomierzem to jest tego zaworu, który znajdował się na nieruchomości powódki, w kierunku której biegła dalej instalacja doprowadzająca wodę. Podczas wymiany zaworu doszło do uszkodzenia rury stalowej doprowadzającej wodę do nieruchomości powodowej spółki i w celu naprawienia tej usterki założono opaskę. Strona pozwana zafakturowała wypływ wody i w piśmie z dnia 24 września 2015 roku poinformowała stronę powodową, że narastające zaległości płatnicze mogą doprowadzić do wszczęcia procedury odcięcia dostaw wody i zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego. Ostatecznie, po dokonanych przez dostawcę wody korektach faktur, strona powodowa z dnia 13 listopada zapłaciła stronie pozwanej kwotę 20 060,61 zł, wskazując w tytule operacji, że kwota ta jest nienależna w części 19560,61 zł, a zapłata następuje w celu uniknięcia odcięcia dostaw wody. Na tle ustaleń faktycznych dokonanych na podstawie dokumentów i zeznań świadków Sąd Rejonowy nie uznał za wiarygodne twierdzenia co do tego, iż strona powodowa praktycznie nie miała dostępu do studzienki, w której znajdował się wodomierz. Przeczyły temu bowiem zeznania świadków M. i S., którzy zostali wpuszczeni na teren nieruchomości strony pozwanej bez żadnych problemów. Także świadek M. (1) zeznał, iż nie napotkał na trudności, gdy po kilku dniach przybył na miejsce położenia studzienki w celu założenia opaski na rurę prowadzącą w kierunku nieruchomości strony powodowej.

W wyroku z dnia 31 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Wskazał, że w myśl art. 2 pkt 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę przyłączem wodociągowym pozostaje odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym. Zgodnie z art. 5 ust. 1 tej ustawy przedsiębiorstwo wodociągowe ma zapewnić zdolność urządzeń wodociągowych do realizacji dostaw wody natomiast odbiorca usług odpowiada za zapewnienie niezawodnego działania posiadanych instalacji i przyłączy wodociągowych z urządzeniem pomiarowym włącznie - art. 5 ust 2 ustawy. Przyłącze zatem obejmuje odcinek przewodu między siecią wodociągową, a instalacją wewnętrzną z czego nie można wyprowadzić wniosku, że przyłączem jest tylko ta część przewodu łączącego się z wewnętrzną instalacją wodociągową z nieruchomości odbiorcy usług, która położona jest na nieruchomości odbiorcy. Równocześnie strony w § 7 umowy z dnia 19 maja 2010 roku ustaliły, że stroną powodową jako odbiorcą obciąża obowiązek utrzymania we właściwym stanie pomieszczenia lub studzienki wodomierzowej, w której znajduje się wodomierz oraz zabezpieczenia wodomierza i zaworu głównego przed możliwością uszkodzenia. Zaznaczył Sąd Rejonowy, że odcinek instalacji wodnej prowadzący od sieci wodociągowej do studzienki wodomierzowej i dalej w kierunku nieruchomości strony powodowej służył dostawom wody tylko i wyłącznie dla nieruchomości powódki. Zdaniem Sądu Rejonowego odbiorca usług w świetle art. 5 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu wodę nie musiał być tożsamy z właścicielem nieruchomości i z osobą ubiegającą się o przyłączenie i okoliczności takie nie zwalniały go z obowiązku zapewnienia niezawodnego funkcjonowania przyłącza. Nie można też uznać by pojęcie "przyłącza posiadanego przez odbiorcę" winno być rozumiane jako część przyłącza pozostająca w posiadaniu danego odbiorcy, a to z uwagi na literalną treść ustawy. Sąd Rejonowy przyjął zatem, że w wypadku, gdy na nieruchomości znajduje się studzienka kanalizacyjna przyłączem jest odcinek od instalacji wewnętrznej w budynku do miejsca za pierwszą studzienką, licząc od strony budynku, odnośnie zaś przyłącza wodociągowego granicą przyłącza jest zawór za wodomierzem głównym. Oczywiście był w konsekwencji dla Sądu Rejonowego obowiązek utrzymywania przez stronę powodową studzienki wodomierzowej i wodomierza z zaworem głównym w należytych stanie. Ponieważ obowiązek ten nie został spełniony Sąd Rejonowy przyjął, iż nie zachodzą podstawy określone w art. 410 par. 1 i 2 w związku z art. 405 k.c. do przyjęcia, że świadczenie miało charakter nienależny i winno podlegać zwrotowi.

W apelacji od tego wyroku strona powodowa zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. przez przyjęcie, że nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, choć zaoferowano logiczne i uzupełniające się dowody w postaci dokumentów i zeznań świadków

wskazujących na fakt, że strona powodowa nie ponosi odpowiedzialności za konserwację i naprawy uszkodzonej części przyłącza, gdyż nie znajdowało się ono w jej prawnym posiadaniu, a dodatkowo dostęp do nieruchomości, na której była położona studzienka był ograniczony znajdującym się na niej ogrodzeniem. Zarzucono też naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę materiału dowodowego i uznanie, że nie można dać wiary zeznaniom świadka B. w zakresie braku swobodnego dostępu do nieruchomości pozwanej spółki podczas, gdy z materiału dowodowego wynika, że teren ze studzienką był ogrodzony i swobodnego dostępu strona powodowa nie posiadała, a zatem istniała możliwość wystąpienia awarii w czasie, kiedy to w na terenie należącym do strony pozwanej brak będzie osób, które umożliwią dostęp do studzienki. Naruszenia art. 65 k.c. w związku z par. 7 umowy stron upatrywała skarżąca w błędnej wykładni oświadczeń woli i uznaniu przez Sąd, że na stronie powodowej ciążył obowiązek konserwacji i wymiany urządzeń podczas, gdy z treści zapisu umowy tak szeroki obowiązek nie wynika, za czym przemawia fakt wymiany przez pozwanego w 2014 roku wodomierza znajdującego się w studni. Wywiedziono także, że Sąd Rejonowy naruszył art. 2 ust. 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków w związku z art. 48 i 49 kodeksu cywilnego oraz art 5 ustawy o zaopatrzeniu w wodę przez niewłaściwe uznanie, że fragment przewodu znajdującego się poza granicą nieruchomości powódki stanowi przyłącze wodociągowe, wobec czego to powódka obowiązana jest do zapewnienia niezawodnego działania instalacji i przyłączy wraz z urządzeniem pomiarowym podczas, gdy brak jest ku temu podstaw, by za tego rodzaju urządzenia uważać również odcinek przewodu prowadzącego do głównej sieci wodociągowej położonej poza granicą nieruchomości przyłączonej, która do powódki nie należy. Podniesiono też zarzut naruszenia art. 410 § 1 i § 2 w związku z art. 405 kodeksu cywilnego przez uznanie, że spełnione przez powódkę świadczenie w zakresie przekraczającym rzeczywiste zużycie wody nie stanowi świadczenia nienależnego. Domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa skarżąca wywodziła, iż zrealizowała spoczywający na niej ciężar dowodu, wykazując fakt awarii, czynności podjęte przez pracowników stron oraz niemożność dostępu do nieruchomości strony pozwanej, a mimo tego Sąd błędnie oddalił powództwo uznając za zasadne twierdzenia (...). Wskazano, że z zeznań świadków wynika, iż nieruchomość, na której znajdowała się studzienka wodomierzowa była ogrodzona, a zatem istniały utrudnienia w dostępie do studzienki. Konieczne było wejście przez zamykaną przez stronę pozwaną bramę lub przełamanie zabezpieczeń w przypadku braku obecności pracowników pozwanej spółki, co wyklucza przyjęcie by istniał swobodny dostęp do tej części instalacji. Brak było zatem możliwość wykonania przedmiotowego obowiązku utrzymania studzienki wodomierzowej w należytym stanie, szczególnie, że z zapisów umowy nie wynika uprawnienie strony powodowej do swobodnego dostępu przez nią do nieruchomości strony pozwanej. Dodatkowo, zdaniem skarżącej, literalna wykładnia treści umowy nie pozwala na uznanie, że na powódce ciążył obowiązek konserwacji i wymiany znajdujących się w studziennicy urządzeń służących do dostarczania wody w postaci zaworów, wodomierza i rur. O przeciwnym założeniu świadczy fakt wymiany przez stronę pozwaną w 2014 roku wodomierza znajdującego się w studziennicy czy wymiany uszkodzonego zaworu, bez czynienia z tych tytułów roszczeń w stosunku do powódki. Zamiarem stron nie było więc nałożenie na powódkę obowiązku kontroli urządzeń znajdujących się w studziennicy, lecz obowiązku zapewnienia studzienki, w której urządzenia będą zabezpieczone przez możliwością uszkodzeń. Równocześnie strona pozwana ustalając obowiązek zawarty w § 7 umowy nie rozstrzygnęła sposobu korzystania z jej nieruchomości, na której obowiązek miałby być wykonywany. Ustalenia sądu naruszają zdaniem apelującej zasady określone w art. 65 kodeksu cywilnego. Skarżąca wskazała, iż definicja przyłącza kanalizacyjnego zawartego w art. 2 ust. 5 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu wodę budzi wątpliwości interpretacyjne, zatem zastosowanie winien znaleźć art. 48 i art. 49 k.c. Zdaniem skarżącej za przyłącze wodociągowe winien być uznany wyłącznie odcinek od budynku do granicy nieruchomości, za czym przemawia wykładnia funkcjonalna i celowościowa. Odbiorca usług, który chciałby budować przewody na cudzym gruncie, aby podłączyć swoją nieruchomość do sieci musiałby uzyskać zgodę osób trzecich na wejście na grunt i również mógłby mieć trudności z dostępem w celu przeprowadzenia naprawy. Zachodziła też wątpliwość czyją własność stanowią przewody wodociągowe na tym odcinku. Odcinek sieci od granicy nieruchomości odbiorcy do miejsca włączenia jest fragmentem sieci czyli elementem urządzenia wodociągowego zgodnie z art. 2 pkt 16 ustawy o zaopatrzeniu w wodę, nie zaś przyłączem. Nie można więc uznać, że fragment przewodu poza granicą nieruchomości strony powodowej stanowi przyłącze wodociągowe. Fragment ten też nie stanowi własności powódki albowiem zgodnie z treścią art. 48 k.c. stanowi on własność właściciela gruntu. Wskazała strona powodowa, że sporny fragment sieci wodociągowej został wybudowany przed podpisaniem umowy stron w związku z czym powód nie może mieć

aktualnie roszczeń do pozwanego o odpłatne nabycie przedmiotowego fragmentu sieci wobec nowelizacji art. 49 kodeksu cywilnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela wnioski wyciągnięte z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy. Wbrew twierdzeniom strony powodowej trudno uznać za dowiedzione by dostęp do studni wodomierzowej był ograniczony. Faktem jest, że studzienka ta znajdowała się na nieruchomości strony pozwanej, ogrodzonej płotem zamkniętym bramą. Niemniej, uznając, że to strona powodowa winna czuwać nad stanem przedmiotowych urządzeń, zauważyć trzeba, iż z żadnego dowodu nie wynika aby strona powodowa realizując swój obowiązek zwracała się o umożliwienie wejścia na teren pozwanej spółki i spotkała się z odmową. Na taką okoliczność żaden dowód nie został zaofertowany. Strona powodowa, jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie, nigdy nie zwracała się do strony pozwanej na piśmie lub za pośrednictwem innych środków komunikacji o umożliwienie jej wstępu w celu sprawdzenia stanu urządzeń w studziencie. Brak jest dowodu aby na prośbę taką strona pozwana zareagowała negatywnie. Abstrahując od okoliczności, że w celach zabezpieczenia rury wstęp pracowników strony powodowej na teren strony pozwanej nie napotkał trudności, wskazać trzeba, iż strona powodowa przed awarią nigdy nie podjęła jakichkolwiek działań zmierzających do przeprowadzenia oględzin studzienki. Tylko zaś w przypadku gdyby strona powodowa takie działanie podjęła, a strona pozwana by je uniemożliwiła, zasadne byłoby twierdzenie, że dostęp do studzienki był niemożliwy. Twierdzenia strony powodowej w tym zakresie nie są trafne i nie zasługują na uwzględnienie. Strona powodowa realizując swój obowiązek mogła bowiem podjąć kroki w celu zawarcia stosownego porozumienia ze stroną pozwaną, które umożliwiłoby jej z swobodny dostęp do studzienki w każdym czasie, także w razie potrzeby. Czynności takie jednak, jak wskazano, nie miały miejsca. Obowiązek utrzymania część sieci w należyтым stanie wynika natomiast z treści § 7 umowy jak i z treści regulaminu. Wskazać także trzeba, że zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę koszty budowy przyłącza do sieci ponosi strona ubiegająca się o przyłączenie. W konsekwencji odcinek od zaworu do odbiorcy pozostaje instalacją wewnętrzną, którą odbiorca usług winien utrzymywać w należyтым stanie. Okoliczność, że studzienka znajduje się na terenie należącym do strony pozwanej, w świetle poczynionych wyżej uwag, nie ma tu istotnego znaczenia. Równocześnie obowiązki umowne strony powodowej określone w § 7 umowy nie wymagają wykładni albowiem strona powodowa jako odbiorca usług obowiązana była do utrzymania we właściwym stanie technicznym studzienki wodomierzowej oraz zabezpieczenia wodomierza wraz z zaworem głównym przed możliwością uszkodzenia mechanicznego i termicznego. Obowiązek ten został nałożony na stronę powodową bez żadnych warunków, które wiązałyby stronę pozwaną, w szczególności regulujących możliwość dostępu strony powodowej do studzienki, położonej na terenie należącej do pozwanej spółki. Jednakże jak podano wyżej, strona powodowa nie udowodniła w ramach zasad wynikających z art. 6 k.c. aby podejmowała nieskuteczne próby uzyskania pozwolenia na dostęp do studzienki. Brak ten przesądza o tym, że stanowisko strony powodowej sprowadzające się do wywodów na temat niemożności kontroli stanu studzienki i dalszych urządzeń nie znajduje pokrycia w materiale dowodowym. Ogrodzenia terenu stanowiącego cudzą własność nie może być však kwalifikowane jako szczególna, obiektywna przeszkoda w pełni niwelująca obowiązki umowne strony powodowej. Istniały bowiem możliwości rozwiązania tej kwestii, z których jednak strona powodowa nie skorzystała.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego co do tego, że przepisy jednoznacznie określają granice między sieciami, a przyłączem. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 5 i pkt 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę przyłączem wodociągowym jest odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości od granicy za wodomierzem głównym. Z zapisu tego wynika, że w przypadku przyłącza wodociągowego granice przyłącza stanowi zawór za głównym wodomierzem. Treść art. 5 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę w związku z art. 6 ust 1 tej ustawy wskazuje, iż podstawą dostarczania przez przedsiębiorstwo wody pozostaje umowa o zaopatrzenie w wodę i jeśli kontrakt ten nie stanowi inaczej, odbiorca usług czyli strona powodowa odpowiada za zapewnienie niezawodnego działania posiadanych instalacji i przyłączy wodociągowych z urządzeniem pomiarowym włącznie. Decydujące znaczenie ma zatem treść umowy. W tym zakresie strona skarżąca podnosi, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej wykładni jej zapisów, pomijając zgodny zamiar stron, jednakże w przypadku, gdy treść

nie nasuwa wątpliwość odnośnie zakresu obowiązków lub uprawnień nie wymaga ona, jak zaznaczono, interpretacji. Skoro granicę przyłącza stanowi zawór główny za wodomierzem, a zobowiązanie umowne strony powodowej nakłada na nią obowiązek jego utrzymania, to w przypadku niewykazania, iż dostęp do studzienki był niemożliwy, spełnienie świadczenia przez stronę powodową nie może być uznane jako świadczenie nienależne. Zauważa też Sąd Rejonowy, że ilość wody, która wypłynęła w związku z awarią wynika ze wskazań wodomierza zatem należy ją uznać za ilość rzeczywistą. Okoliczność, że w czasie poprzedzającym zużycie wody u strony powodowej kształtowało się na o wiele niższym poziomie miałyby natomiast znaczenie tylko wówczas, gdyby na stronie powodowej nie spoczywały obowiązki, o których wspomniano. W kontekście powyższych uwag przyjąć trzeba, że dla oceny niniejszej sprawy nie mają znaczenia regulacje art. 48 i art. 49 kodeksu cywilnego. Istota sprawy bowiem, poza sporem dotyczącym granicy sieci, nad którą pieczęć winna sprawować powódka, sprowadza się do tego czy powódka mogła realnie realizować swoje obowiązki umowne. Zdaniem Sądu Okręgowego taka możliwość istniała. Oczywiście, obowiązki, o których mowa mogą być uznane za uciążliwe czy trudne do realizacji, niemniej aktualny stan prawny i konstrukcja umów zawieranych przez odbiorców z dostawcami wody nie pozwalają na uznanie stanowiska skarżącej za trafne.

Ponieważ nie doszło do naruszenie wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego i materialnego, apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. oraz na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynność radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji.